

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 37

Sau khi sóng gió qua đi, tôi lẫn mọi người trong họ đạo đều sống trong sự thận trọng tuyệt đối. Cũng nhờ những gian nan khổ ải, mà giữa tôi và họ đạo có một tình thương sâu đậm đặc biệt. Chẳng những vậy, những người lương sống quanh vùng cũng dành cho tôi những cảm tình nồng ấm.

Tôi được cha sở Chân Phúc cho phép nghỉ ngơi mười ngày. Tôi liền về thăm má vài ngày rồi xin phép má tôi đến An Biên thăm cha sở Luca. Những ngày ở bên cha, cha và tôi trò chuyện hết sức thú vị. Buổi tối ngày đầu tiên trong lúc nói chuyện cha hỏi tôi:

- *Con có muốn tranh luận với ma quỷ không?*

Tôi hết hồn. Vì thời gian này nghe đến ma quỷ là tôi sợ khiếp vía. Nhưng vẫn còn sót lại trong đáy lòng một chút xíu tò mò, tôi hỏi:

- *Thưa cha... tranh luận là sao ạ?*

- *Nói nôm na là cãi nhau với ông Lực Lượng đó!*

Tôi buột miệng thốt lên:

- *Chúa Bà! Sức con làm sao có thể sánh bằng ai huống chi đọ sức với ông Lực Lượng...!*

Cha sở phì cười, ngài bảo mai cứ đi với ngài.

Sáng hôm sau, điềm tâm xong, cha dẫn tôi băng ruộng, vào tận một xóm nhỏ nằm trọi lỏi giữa đồng vắng, đến một ngôi nhà lợp ngói, cổ kính nhưng gần như hoang tàn. Thấy cha con chúng tôi đến, những người hàng xóm đoán đúng chúng tôi muốn đi đâu, nên lục tục kéo nhau theo chúng tôi. Vài người phụ nữ than thở:

- *Ông cố (*) ơi! Máy hôm rồi nó làm cả xóm không ai ngủ nghê gì được.*

Vài người chen vào kể "tội". Một ông lớn tuổi hỏi:

- *Có phải hôm nay ông cố và ông thầy đến để bắt quỷ cho nó phải không?*

Cha sở trả lời:

- *Không phải! Chỉ đến thăm thôi.*

Trả lời xong, cha sở chuyện trò với mọi người một lúc, sau đó dắt tôi vào căn nhà trống trước trống sau, gần như chỉ còn lại những hàng cột to tròn và những bức tường loang lổ. Cha sở và tôi bước vào. Những người hàng xóm cũng vào theo và lớn tiếng gọi:

- *Nga ơi! Có cha sở đến thăm. Bà thánh ơi! Tiên Nga ơi!...*

Xem cái cách gọi vui vẻ, cái cách không chút gì sợ hãi và còn cư xử khá thân tình của hàng xóm, tôi bớt đi sự sợ hãi lúc ban đầu khi nghe cha sở nói về người bị quỷ ám này.

Một lúc lâu, từ nhà sau có tiếng chân người bước ra. Tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy đó là một cô gái đẹp, phải nói là đẹp như những hình vẽ trong các bia tập học sinh hay các bức liễn truyện cổ treo tường thời đó. Một nét đẹp, tôi không hiểu "liêu trai chí dị" là gì, nhưng tôi nghĩ đẹp cổ quái chắc là như thế. Nhìn vào mái tóc đen dày xõa dài, khuôn mặt trang nghiêm, nước da trắng nhợt và đôi mắt to đen thăm thẳm... gọi lên trong tôi một cảm giác vừa ngưỡng mộ nhưng cũng vừa lo lắng.

Cô gái mà cha sở nói là người bị quỷ ám, hàng xóm gọi là “bà thánh”, là “tiên nga” có vẻ lớn tuổi hơn tôi... nhìn tôi bằng một ánh mắt lạ kỳ, nếu như không có cha Luca ở cạnh, tôi bỏ chạy liền. Cô gái nói mà ánh mắt không rời khỏi tôi:

- *Chào ông cố...*

Chào cha sở cho có lệ xong, chị dùng ngón trỏ chỉ thẳng vào mặt tôi nói:

- *Người quen mà!...*

Gai ốc trong người tôi nổi rợn lên hết, tôi chỉ còn có một việc duy nhất là cố gắng đứng yên không vùng chạy ra khỏi nhà kéo giáo dân chề cười.

Cha sở Luca thì lại tinh queo. Ngài gọi tên chị là Nga và hỏi thăm xã giao. Chị Nga không trả lời hết những câu cha sở Luca hỏi, ngược lại chị tỏ vẻ phòng thủ, đồng thời mắt không rời khỏi tôi.

Cha Luca kéo tôi đến ngồi trên băng ghế dài gần đó, chị Nga đi vài vòng xung quanh nhìn chằm chằm vào chúng tôi một lúc rồi cũng ngồi xuống chiếc võng mắc giữa hai cây cột to cách xa chúng tôi khoảng vài mét. Cha Luca hỏi:

- *Con ăn uống gì chưa?*

Chị Nga tỏ vẻ không nghe. Cha Luca nhắc lại câu hỏi hai lần nữa. Chị tỏ vẻ khó chịu trả lời:

- *Ăn gì mà ăn! Loài người các ông chỉ ham ăn ham uống!*

Cha sở Luca cười đáp:

- *Không ăn không uống làm sao mà sống?*

Chị Nga liếc. Vẫn còn đó cái nét đáng yêu của một người con gái đẹp khi liếc mắt mà tôi nhìn thấy trên phim ảnh; bây giờ tôi mới phát giác ra chính cặp mắt của chị vừa quyền rũ tôi vừa làm tôi lo sợ. Chị gắt gỏng với cha sở:

- *Đó! Chính lối nói đó che đậy thói mê ăn tham uống của con người. Con người mất nhiều giờ nhiều sức cho ăn uống. Bất cứ công việc gì, một đám người làm việc thì cũng có một đám người dưới bếp lo ăn uống. Thánh lễ lớn nào của các người lại chẳng khởi sự bằng rước nhau và kết thúc bằng ăn nhậu... Ăn nhậu đến coi Chúa Bà không ra gì.*

Cha sở gật đầu. Tôi cũng thấy đúng. Nhưng tôi bỗng ngửa miệng đến nỗi quên hết sợ hãi, hỏi:

- *Nhưng cái bụng đâu để cho người ta quên nó quá sáu giờ đồng hồ?*

Chị Nga liếc tôi một cái sắc như dao cạo, cái kiêu như ngậm nói “*thằng ranh con! mày mà cũng ọ ẹ nữa ư?*”. Tôi nhìn chỗ khác. Chị nói ngay không cần suy nghĩ:

- *Đức Chúa Giêsu nhịn đến bốn mươi đêm ngày thì sao? Tại sao không bắt chước Chúa không chế cái bụng đi! Hở ra là ăn, hở ra là nhậu như những thằng Pharisêu! Càng lớn chức to quyền càng phàm ăn... (Ban Biên tập xin được đục bỏ một số dòng)*

Cha Luca cười trong ánh mắt khi nhìn sang tôi. Cha hỏi chị Nga:

- *Trời đất! Không phải vạn vật Chúa ban để loài người hưởng dùng sao? Con nhìn mà xem! Dưới sông toàn là đồ ăn thức uống. Trên bờ cũng thức uống đồ ăn... thôi thì đủ loại đủ món; thậm chí trên trời chim muông cũng là thực phẩm. Nói chi! Cây cối rau cỏ mọc đầy quanh ta, xem ra nơi nào cũng là những thức ăn ngon lành do Chúa dọn sẵn cho con cái?*

Chị Nga “hừ” một tiếng rồi trả lời:

- *Cái tội đầu tiên con người phạm trên mặt đất khi vừa được dựng nên có phải là do ăn mà ra hay không? Chúa ban cho cả vườn địa đàng “muốn ăn gì thì ăn”. Nhưng có phải vì tham ăn mà mất cả vườn địa đàng không? Sao không biết rút kinh nghiệm?*

Hiện giờ thì tôi mạnh dạn hơn một chút. Tôi vặn vẹo:

- *Đó là lối tường thuật ám chỉ, không có thực. Chúa nhân lành nào mà bắt tội thèm ăn, phạt tội lỡ ăn bằng một hình phạt quá nặng, lại còn tru di “truy sát” đến tận cả trăm, ngàn, muôn, triệu... đời tử tôn con cháu hở chi! Chị hiểu sai về Đức Chúa Trời rồi!*

Tôi những tưởng chị Nga nổi khùng lên. Nhưng không, chị vẫn bình tĩnh, vẫn coi tôi là một chú học trò dám chọc thầy giáo. Chị thủng thẳng nói:

- *Nhưng sự ám chỉ ấy cũng là do thấy con người là loài tham ăn sinh hư việc. Sao không trích từ đó ra bài học?*

Tôi có cảm tưởng chị Nga có thể đứng trên bục giảng của trường đại học. Tôi cảm thấy lúng túng. Cha

sở Luca hỏi:

- Con ơi! Loài người, xét cho cùng, cũng chỉ là loài động vật thôi con ạ! Sự cần ăn cần uống là lẽ tự nhiên của bản năng sinh tồn. Tội từ đó mà công cũng từ đó. Còn có biết bao thánh nhân hãm ăn hãm uống, còn có rất nhiều người ăn uống chỉ đủ để sống thôi. Sự quá đà ở một số người cũng là việc bình thường thôi!

Tôi nghĩ chị Nga sẽ chấm dứt chuyện ăn uống để đổi đề tài. Nhưng không, chị phản bác:

- Nhưng mọi chuyện xấu như chiến tranh, cướp bóc, giành giật... xảy ra trên đời này đều có phải bắt nguồn từ tranh giành thực phẩm hay không?

Im lặng.

Thình lình chị Nga nhìn tôi và nói: “Lần này mày đừng mong chạy thoát” rồi nhanh như cắt nhảy xổ vào ôm chặt lấy tôi bằng đôi cánh tay cứng chắc như gọng kiềm.

Với sức trai trẻ, tôi cố hết sức để vùng ra nhưng không được.

Những người đàn bà lần quần gần đó đồng loạt chạy tới để cùng với cha sở Luca giúp đỡ tay chị ra. Nhưng mọi người loay hoay, hì hục và cố hết sức vẫn không tài nào gỡ chị ra khỏi tôi cho được. Phần tôi, tôi có cảm tưởng như đang bị một quả núi đè lên; hoặc đôi lúc có cảm tưởng như bị nén chặt trong một cái khung bằng xương cứng ngắt, vì tạng người chị Nga gầy.

Đột ngột chị cắn vào bên phải gân phía sau cổ tôi. Vì đau và vì hốt hoảng nên tôi la:

- *Giêsu Maria Giuse...!*

Chị Nga bỗng buông tôi ra, ỉu xiu để mặc cho mọi người lôi chị trở về chỗ cái vồng.

Ngồi xuống vồng, chị vẫn tỉnh táo như không có chuyện gì xảy ra, tuy đôi mắt vẫn còn đỏ ngầu lờ lờ nhìn tôi. Cha sở Luca ngồi xuống ghé; mọi người lấy thuốc lá rịt vào vết cắn để cầm máu cho tôi. Một lúc sau cha sở hỏi chị:

- Sao con lại làm như thế với khách?

Không trả lời, chị nhìn tôi rồi phá lên cười:

- *Sợ rồi phải không? Đm, mới lớn có chừng ấy mà đã bày trò này trò nọ cản đường Chúng tao!*

Đang lúc tôi chưa hiểu ra ắt giáp gì thì cha Luca hiểu và trả lời thay tôi:

- *Có gì đâu mà gọi là cản đường cản lối hở con! Nó chỉ làm theo bản phận thôi mà!*

Tôi chỉ muốn ra về thôi, nên xin cha sở:

- *Thưa cha con muốn về...*

Cha sở Luca bảo tôi:

- *Con đã sợ rồi ư? Chúng ta có Chúa bên cạnh mà! Chẳng phải vừa rồi chỉ vì con kêu tên Chúa mà thoát nạn đó sao? –Chợt cha nhìn lên cổ tôi, cha nói tiếp- Ừ! Cũng phải về thôi! Chắc con đau lắm hả?*

Tôi vẫn còn hốt hoảng. Máy người phụ nữ nói chen vào:

- *Cho thầy về đi cha ơi! Về xúc thuốc đổ để vết cắn đừng làm độc.*

Người đàn ông đang đứng gần đó cũng nói:

- *Người cần coi vậy mà độc như chó cắn chó không phải chơi! Cái con này xưa nay có từng cắn ai bao giờ đâu! Đồ quý yêu!*

Câu chữ “đồ quý yêu” vừa dứt, chị Nga đứng phắt dậy. Mọi người chỉ nghe một tiếng “hự” khô khốc, người đàn ông to xương cao kều và khệnh khạng là thế, vậy mà tức khắc bị quăng gọn ơ, bay ra khỏi cửa, vút nằm chổng gọng ở bụi chuối trước cửa nhà cách xa chỗ chúng tôi ngồi để chừng có đến mười mét.

Mọi người sợ tái mặt. Cha Luca bình tĩnh hơn, hỏi:

- *Ừ! Sao vậy?...*

Chị Nga nghiêng răng trả lời:

- *Chúng tao không phải là “đồ”, cũng không phải là “quý” là “yêu”. Phải giữ mồm giữ miệng! Đừng có muốn nói gì là hả họng ra mà nói nghe chưa bọn con người!*

Cha sở hỏi ngay:

- *Nếu vậy thì con là ai?*

Không trả lời thẳng vào câu hỏi cha sở vừa nêu, chị Nga nói:

- *Con người có quyền gì mà ăn nói với Chúng tao như thế?*

Cha sở nghiêm sắc mặt, vắn lại:

- *Vậy thì... con người có làm gì mà Các Ông cứ tìm cách hãm hại? Cô gái này đã làm gì nên tội mà Các Ông mượn hình mượn xác để hành khổ cô bé?*

Chị Nga trả lời:

- *Ai tin Chúng tao thì Chúng tao tới. Nhà nào mở cửa thì Chúng tao vào.*

Đến đây thì tôi đã quá sợ, quá ao ước được nhanh chóng rời khỏi chốn này, vậy mà cha Luca vẫn cứ nhùng nhằng với quý. Tôi thấy trong lòng hơi tức cha. Đã vậy cha còn vừa chỉ vào tôi vừa hỏi:

- *Thằng nhỏ đã làm gì nên tội mà Các Ông thù hằn nó?*

Chị Nga trả lời:

- *Chẳng những thế, Chúng tao sẽ còn quấy phá nó suốt cuộc đời.*

Khi chúng tôi bước ra khỏi cửa, sau lưng chúng tôi rộ lên nhiều tiếng cười. Tôi đi thật nhanh, cảm thấy lạnh cả sống lưng vì những tràng cười đó.

...

Về đến nhà, tôi hỏi cha sở lúc nãy sao cha không trừ quý. Cha sở trả lời:

- *Cha đã trừ quý có đến mấy lần. Tuy nhiên trừ xong thì quý lại nhập tiếp. Lần nhập sau nặng hơn lần trước. Lý do cô gái này là con duy nhất của đôi vợ chồng khá giả. Con nhìn những tàn tích còn sót lại của căn nhà thì đủ biết. Nhưng hai vợ chồng đam mê tiền của, nguội lạnh như những người không có đạo... Rồi xảy ra là, trong một lần làm ăn thất bại, chồng bắn chết vợ xong rồi thắt cổ tự tử. Hai ngôi mộ nằm chênh ềnh bên trái trước nhà con thấy đó! Không ai và cũng không biết bao nhiêu lần mọi người bất lực không thể cải táng dời đi nơi khác được. Thế là từ đó cứ nhập vào đứa con gái.*

Cha Luca thêm:

- *Mỗi lần gặp, nó lý sự ghê lắm! Có điều cha đâu ngờ lần này nó dữ đến như vậy!*

Tôi hỏi ngay vào vấn đề khiến tôi quá đổi lo sợ:

- *Thưa cha, quý nói sẽ quấy phá con suốt đời...*

Cha Luca trấn an tôi ngay:

- *Con ơi! Còn có Chúa mà con! Có Chúa thì ai làm gì được chúng ta! Dù sống ở hoàn cảnh nào, cha khuyên con: hãy coi việc “tin vào Chúa” là tất cả. Con hãy nhớ, nếu con luyện được đức tin kiên vững, cuộc đời của con kể như thành đạt mỹ mãn. .*

Thình lình tôi nhớ lại, suốt lúc ở nhà chị Nga, giữa bầy hồn ma và quý dữ, không lúc nào tôi thấy cha Luca mất bình tĩnh; ngược lại, cha vẫn giữ một phong thái ung dung đĩnh đạc của một bề trên.

Nghĩ vậy tôi bỗng cảm thấy hết sức yên tâm. Ngay lập tức, tôi bắt đầu lên kế hoạch cho đời mình: luyện đức tin kiên vững vào Chúa. Khi nghe tôi nói vậy, bạn bè nhạo: “*Vậy những người Công giáo đều không có đức tin ư?*”. Nhất thời lúc đó tôi không nghĩ ra câu trả lời, về sau tôi nghĩ ra, đức tin của những người khổ đau khác xa đức tin của những người giàu sang, hiển vinh và may mắn.

(*) “ông cố” là cách giáo dân các họ đạo miền Nam từ thời các cố Tây xưng hô với các linh mục.
(còn tiếp)